

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2012. gada 21. marta spriedumu apvienotajās lietās T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV un T-69/06 RENV Īrija u.c./Komisija 2012. gada 1. jūnijā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-272/12 P)

(2012/C 235/16)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — V. Di Bucci, G. Conte, D. Grespan, N. Khan un K. Walkerovā)

Pārējie lietas dalībnieki: Francijas Republika, Īrija, Itālijas Republika, Eurallumina SpA, Aughinish Alumina Ltd

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2012. gada 21. marta spriedumu apvienotajās lietās T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV un T-69/06 RENV Īrija u.c./Komisija, kas Komisijai paziņots 2012. gada 23. martā;
- nodot lietas Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai;
- atlikt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija ir iesniegusi apelācijas sūdzību Tiesā par 2012. gada 21. marta spriedumu apvienotajās lietās T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV un T-69/06 RENV Īrija u.c./Komisija, ar ko Vispārējā tiesa atcēla Komisijas 2005. gada 7. decembra Lēmumu 2006/323/EK saistībā ar Francijas, Īrijas un Itālijas īstenoto atbrīvojumu no akcīzes nodokļa minerālējļām, ko attiecīgi Gardannā, Šenonas reģionā un Sardīnijā izmanto par kurināmo alumīnija oksīda ražošanā ⁽¹⁾.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzības pamatojumam ir izvirzījusi piecus pamatus, kas ir saistīti ar Vispārējās tiesas kompetences neesamību, procesuāliem pārkāpumiem tiesvedībā Vispārējā tiesā, kā rezultātā ir nodarīts kaitējums Komisijas interesēm, kā arī Savienības tiesību pārkāpumu.

Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, piecās apvienotajās lietās pēc savas ierosmes izvirzot pamatu, kas ir saistīts ar EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu, pamatojot ar to, ka dalībvalstis nevarot vainot par apstrīdētajiem valstu pasākumiem. Katrā ziņā lietās T-56/06 RENV un T-60/06 RENV tā pēc savas ierosmes esot izvirzījusi pamatus, kas ir saistīti ar tiesiskās drošības principa pārkāpumu un/vai Savienības tiesību aktu likumības prezumpcijas pārkāpumu, lai atceltu lēmumu kopumā, neraugoties uz to, ka šie pamati tika izvirzīti tikai ar nolūku iebilst pret atgūšanas rīkojumu.

Otrkārt, cita starpā atzīdama, ka konkurences izkropļošanas jēdzienam ir tāds pats tvērums un nozīme valstu nodokļu tiesību aktu saskaņošanas jomā un valsts atbalsta jomā, pretēji tam, ko Tiesa ir atzinusi savā 2009. gada 2. decembra spriedumā lietā C-89/08 P Komisija/Īrija u.c. (Krājums, I-11245. lpp.), Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā un, it īpaši, pārkāpusi Tiesas Statūtu 61. panta otro daļu, atbilstoši kurai, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu un lietu nodod atpakaļ Vispārējai tiesai, tai ir saistoši Tiesas lēmumi par tiesību jautājumiem.

Uzskatīdama, ka apstrīdētie atbrīvojumi nav valsts atbalsts, jo tos ir atļāvusi Padome, pamatojoties uz nodokļu tiesību aktu saskaņošanas noteikumiem, ka tādējādi par tiem nevar vainot attiecīgās dalībvalstis un ka tādēļ tām nav piemērojama Līgumā paredzētā valsts atbalsta kontroles procedūra, Vispārējā tiesa, treškārt, esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, nosakot Padomes un Komisijas kompetences, kā arī saiknes starp saskaņošanu nodokļu jomā un valsts atbalsta kontroli, un pārkāpusi EKL 87. panta 1. punktu un institucionālā līdzsvara principu.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa *contre legem* esot interpretējusi Padomes 2001. gada 12. marta Lēmumu 2001/224/EK, kas attiecas uz pazeminātām akcīzes nodokļa likmēm vai atbrīvojumiem no akcīzes nodokļa dažām minerālējļām, ja tās izmanto īpašiem mērķiem ⁽²⁾. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa, pārkāpdama iestāžu tiesību aktu interpretācijas noteikumus, savu interpretāciju patiesībā esot balstījusi uz Padomes atbildi uz Vispārējās tiesas jautājumu un sagrozījusi minētās atbildes būtību.

Noslēgumā, ciktāl Vispārējās tiesas spriedums ir balstīts uz tiesiskās drošības principa, likumības prezumpcijas un labas pārvaldības principa pārkāpumu, tam arī trūkst pamatojuma vai arī tam ir otrajā, trešajā un ceturtajā pamatā norādīties trūkumi.

⁽¹⁾ OV 2006, L 119, 12. lpp.

⁽²⁾ OV L 84, 23. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 4. jūnijā iesniedza Cour de cassation (Francija) — Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de poursuites de la Direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières/Harry Winston SARL

(Lieta C-273/12)

(2012/C 235/17)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: *Directeur général des douanes et droits indirects un Chef de l'agence de poursuites de la Direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières*

Atbildētāja: *Harry Winston SARL*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa ⁽¹⁾ izveidi 206. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka preču, kas nodotas glabāšanā muitas noliktavā, zādzība, kas notikusi tādos apstākļos kā šajā lietā, ir uzskatāma par preču neglābjamu zudumu un nepārvaramas varas apstākli tādējādi, ka šādā gadījumā nekāds ievadmuitas parāds nav uzskatāms par radušos?

2) Vai saskaņā ar [Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu] ⁽²⁾ 71. pantu preču, kas nodotas glabāšanā muitas noliktavā, zādzība ir uzskatāma par nodokļa iekasējamības gadījumu un vai nodoklis kļūst iekasējams?

⁽¹⁾ OV L 302, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 1. jūnijā iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvija) — Vitālijs Drozdovs, aizbildne Valentīna Balakireva/AAS "Baltikums"

(Lieta C-277/12)

(2012/C 235/18)

Tiesvedības valoda — latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākās tiesas Senāts

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Vitālijs Drozdovs, aizbildne Valentīna Balakireva

Atbildētāja: AAS "Baltikums"

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Eiropas Savienības Padomes 1972. gada 24. aprīļa direktīvas 72/166/EEK ⁽¹⁾ par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un attiecībā uz kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību 3. pantā un Eiropas Savienības Padomes 1983. gada 30. decembra Otrās direktīvas 84/5/EEK ⁽²⁾ par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu 1. un 2. pantā noteiktais obligātās apdrošināšanas apjoms par miesas bojājumiem aptver arī atbildību par morālo kaitējumu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Eiropas Savienības Padomes 1972. gada 24. aprīļa direktīvas 72/166/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un attiecībā uz kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību 3. pants un Eiropas Savienības Padomes 1983. gada 30. decembra Otrās direktīvas 84/5/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu 1. un 2. pants būtu jāinterpretē tādējādi, ka minētās tiesību normas nepieļauj tādu atsevišķas dalībvalsts tiesisko regulējumu, ar kuru tiek ierobežota šajā valstī pastāvošā civiltiesiskās atbildības — nemateriālā (morālā) kaitējuma atlīdzības maksimālais apmērs, nosakot limitu, kas ir būtiski mazāks par direktīvās un nacionālajā likumā noteikto apdrošinātāja atbildības limitu?

⁽¹⁾ OV L 103, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 8, 17. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2012. gada 21. marta spriedumu apvienotajās lietās T-439/10 un T-440/10 Fulmen/Padome 2012. gada 6. jūnijā iesniedza Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-280/12 P)

(2012/C 235/19)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji — M. Bishop un R. Liudvinavičiute)

Pārējie lietas dalībnieki: *Fulmen, Fereydoun Mahmoudian* un Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2012. gada 21. marta spriedumu apvienotajās lietās T-439/10 un T-440/10;

— pieņemt galīgo nolēmumu par strīdu un noraidīt *Fulmen* un *F. Mahmoudian* prasības pret attiecīgajiem Padomes tiesību aktiem;

— piespriest *Fulmen* un *Mahmoudian* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas Padomei radušies pirmās instances tiesvedībā un saistībā ar šo apelācijas sūdzību.

Pamati un galvenie argumenti

Padome uzskata, ka Vispārējā tiesa iepriekš minētajās lietās ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un ka līdz ar to šis spriedums ir Tiesai ir jāatceļ.